

Min hemmelige straffeaktion

Annika Lillelund Fauli om at bevare overskuddet i enhver situation.

Okay, jeg indrømmer, at jeg ikke helt overholdt færdselsreglerne, men jeg havde altså set damen på lang afstand. Det havde jeg. Jeg kørte endda pænt ind til siden af fortovet og holdt musestille, så jeg ikke var i vejen for hende med mit monstrum af en cykelvogn. Men ak, det var ikke nok. Damen blev rasende. Aldrig er jeg blevet skældt så meget ud af et fremmed menneske. Jeg blev kaldt idiot og ubetænksom, og det var også for meget, at hun skulle finde sig i den slags. Jeg var fuldstændig målløs. Jeg måbede og stod bare der med kæben hængende og kiggede efter hende. Hvordan kunne hun blive så sur over så lille et fejltrin? Det eneste, jeg kunne sige, var: "Og GOD-morgen til dig". I sådan en lidt sarkastisk tone.

Selvfølgelig var det da irriterende for hende, at jeg skulle krydse fortovet på min kæmpecykel, men SÅ irriterende kan det da umuligt have været? Så jeg kunne ikke dy mig for at latterliggøre hendes reaktion lidt, og det var helt sikkert ikke, hvad hun havde brug for i den situation. Hun havde nok haft en dårlig morgen, eller hvad ved jeg. Hun havde måske mere brug for, at jeg faldt på cyklen og

slog mig helt vildt, så hun kunne føle lidt retfærdighed.

Det er lige i den slags situationer, jeg altid står og mangler det rigtige at sige. Det, som – på en overskudsagtig måde – viser, at jeg ikke lader mig gå på af sådanne ubetydeligheder, men tværtimod får den andens

"Jeg måbede og stod bare der med kæben hængende og kiggede efter hende. Hvordan kunne hun blive så sur over så lille et fejltrin?"

udbrud til at synes totalt latterlige. Det er jeg sikker på, at I kun kender alt for godt. Men nu håber jeg, at det for mit vedkommende er slut med at ærgre mig over den slags ligegyldigheder. Jeg har nemlig fået mig et ultimativt våben. Og det er ingen ringere end min kære præst, som både har døbt min datter og viet mig, der står bag det nye våben. Min mand, præsten og jeg sad i kirken en uges tid inden vores bryllup, sådan lidt henslængt på gulvet foran alteret og talte sammen om det ægteskabelige løfte og alt det der. Han er en ret speciel præst, og samtalen

gik i mange retninger. Jeg ved ikke, hvordan vi kom ind på emnet, men vi talte vist om, hvordan vi fungerer rent menneskeligt, når vi møder modgang. Når vi føler os uretfærdigt behandlet. Og så kom præsten med det helt fantastiske input. Han sagde, at når han for eksempel kørte i trafikken, og en medtrafikanter opførte sig helt absurd åndssvagt, så fik han et meget stærkt indre billede: "Jeg forestiller mig, at han om 10 meter får en helt sindssyg omgang diarré inde i sin bil, og så sidder han bare der i sit eget lort, mens jeg kører grinende forbi". Jeg hylede af grin. Det var et billede, jeg kunne forstå, og det var så befriende at høre sådan nogle ord og tanker fra en præst. Selvfølgelig kan en præst også føle sig uretfærdigt behandlet og forestille sig straffeaktioner, men det var bare, som om der var ekstra styrke bag præcis hans ord. I hvert fald er våbnet nu også mit. Fremover vil jeg ikke forsøge at svare igen på uretfærdigheder, nej, jeg vil blot smile overskudsagtigt og fremkalde præstens billede. Ingen drama, ingen sure miner. Bare et stærkt indre billede. ●

Anne Hermansen, 45 år, journalist, mor til to, bor i lejlighed nord for København.

Annika Lillelund Fauli, 33 år, skribent og tekstforfatter, gift, mor til snart to børn samt papmor for tre. Bor på Østerbro i København.

Louise Gade Sig, 28 år, journalist, bor i lejlighed på Frederiksberg med sin kæreste.

Maise Njor, 45 år, journalist og forfatter. Har tre døtre og en hund og bor i Ordrup.

**Bland dig!
Fortæl os, hvad du mener på
ALTFordamerne.
dk/ klummen**